

baade for Umyndige og for offentlige Stiftelser, og det skal man indgaa. Der er jo Papirer nok, hvori disse Midler kunne anbringes, og det er dog aldeles tydeligt, at Landmandsbanken, hvormeget man end tror paa dens Fremtid, ikke tilhyder en saadan Sikkerhed, som Kreditforeningerne byde, netop paa Grund af, at Kreditforeningerne amortisere, thi derved stiger deres Sikkerhed Aar for Aar. Naar man nu f. Ex. lægger Mærke til, at Distrikternes Kreditforening har en Reservecfond paa $\frac{1}{2}$ Million, og at dens første Serie nu er afdragen med 3 Millioner Rd., saa er det klart, at Foreningens Sikkerhed er skreden meget betydelig frem, siden den første Serie sluttedes; den er 3 Millioner bedre end den den Gang var. En saadan Garanti yder Landmandsbanken ikke, og derfor mener jeg, at det vilde være mildest talt forhaftet om man vilde tilstede Landmandsbankens Obligationer at tjene som Sikkerhed for offentlige eller Umyndiges Midler.

Berg. Jeg tror, at dersom man ønsker, at denne Bant skal udfolde en gavnlig og rolig Virksomhed, dels ved sin Hovedstation i Kjøbenhavn og dels ved sine Filialer omkring i Provindserne, uafhængig af de øvrige bestaaende Pengeninstituter i Landet, saa skal man lægge Regjeringens Forslag om visse Begunstigelser til denne Bant saa saa Hindringer i Veien som muligt, især dersom man vil, at Hypothekafdelingen skal kunne begynde sin Virksomhed til anstændende Lte Juni Termin. Jeg vil derfor efter omhyggelig at have fulgt Forhandlingerne her og studeret den lange Række Vædringsforslag som den bedste Udvei til at naae den Hensigt, som jeg har antydet, foreslaa at forfaste samtlige Vædringsforslag, hvorvel der kunde være enkelte af dem, som jeg mere eller mindre sympatiferer med. Da der ved Vedtagelsen af Vædringsforslagene kan opstaa Forvirring, som endog fuldstændig kunde tilintetgjøre Lovforslagets Hensigt, vil jeg anse det for det Heldigste, om man nu gik ud af denne Forhandling med Regjeringens Lovforslag blankt og rent (Vilje: Det er sjældent!) Sa, desværre yderst sjældent!

Frederiksen. Jeg anser det for mindre nødvendigt for mig at imødegaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds (S. M. Mørt), da han jo i det Hele taget viste en saa utvetydig Velvillie overfor det Institut, hvorefter her er Tale. Efterat have hørt den høitærede Ministers Udtalelser, skal jeg tage Forslaget under Nr. 6 om Anbringelse af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler i dette Instituts Papirer tilbage. Jeg haaber, at Forslaget, naar dette Institut har arbejdet i nogen Tid, atter kan bringes frem og da vil vinde Regjeringens Bifald, da det jo altid vil være vanskeligt at sætte saadanne Forslag igjennem mod Regjeringens Dnske. Tilgeledes skal jeg tage mit Underændringsforslag under Nr. 9 a. om Fremmedes Optagelse i Bankraadet tilbage, hvorimod jeg fastholder det andet Underændringsforslag, nemlig det under Nr. 9 b. Jeg tilstaar, at jeg er noget i Tvivl om de to andre Vædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille. Jeg kan vel ikke se Andet, end at de begge i og for sig ere fuldkommen rigtige, idet det første kun giver de samme Begunstigelser, der f. Ex. ere tilstaaede Privatbankens og Telegrafskabernes Aktier. Det andet er ganske vist noget Nyt, men det ligger i, at den hele Kassekredit, som her agtes indført, er noget Nyt hertilands. Skulde jeg kunne opnaa, hvad den ærede sidste Tale nævnte, at faae Regjeringens Forslag vedtaget uforandret, saa vilde jeg være tilbøielig til ogsaa at tage mine andre Forslag tilbage og da jeg skal afgjøre det i dette Dieblit, vælger jeg da at tage alle mine Hovedforslag tilbage, idet jeg forbeholder mig, hvis der skulde finde Vædringer Sted i Lovforslaget, som det er forelagt af Regjeringen, atter at bringe disse Forslag frem til 3die Behandling, forudsat at jeg kan samle saamange Medlemmer om dem, at det tør antages, at de ville blive vedtagne med aldeles overveieende Majoritet her i Salen og de derhos ikke skulde finde absolut Modstand fra Regjeringens Side.

Da Ingen optog de saaledes tilbagetagne Vædringsforslag under Nr. 5, 6 og 7, Under-